

Bir Güzel İnsan Muhsin Yazıcıoğlu

– M.Nihat Malkoç · 24 Mart 2019

M. NİHAT MALKOÇ

Her fani bir gün bu suret âleminden hakikat âlemi olan ahrete göç edip gidecektir. “İnna lillahi ve inna ileyhi raciun (Biz Allah’a aidiz ve (yine) O’na döneceğiz)”(Bakara 156) ayeti de bu gerçeği bütün çıplaklığıyla gözler önüne seriyor, en büyük tonda kulaklarımıza haykırıyor. Fakat basiret nazarları felç olmuş, duyma yetisini kaybetmiş kişiler bunu görmekte ve duymakta acizlik gösteriyorlar. Yanımızda ve yakınımızda yaşanan her ölüm, kulaklarımıza bir şeyler fısıldıyor, fısıltı ne kelime, haykırıyor. Bazıları bu sese kulak tıkıyor.

Biz insanların dünyaya geliş gayesi burada mal mülk biriktirmek değil, baki kalan bu gök kubbede hoş bir seda bırakmak olmalıdır. Yunus’un “Mal sahibi, mülk sahibi/Hani bunun ilk sahibi?/Mal da yalan, mülk de yalan/ Var biraz da sen oyalan” dizeleri bizlere hayatı özetlemiyor mu? Sözün bu noktasında yine o büyük ozan Yunus Emre’nin “Bu dünyada bir nesneye yanar içim göynür özüm / Yiğit iken ölenlere gök ekini biçmiş gibi” dizeleri geliyor aklıma. Gençken, yiğitken, muktedirken ölmek zor... Planlar, hesaplar altüst oluyor bir anda. Biz büyük bir iştihakla geleceği planlarımız da yüce Yaradan’ın ilahî planlamasını aklımıza getirmeyiz hiç... Sonra bir de bakarız ki planlarımız ilahî plan karşısında tarumar olmuştur.

Türk siyasî ve düşünce hayatının mümtaz şahsiyeti Muhsin Yazıcıoğlu’nun müessif bir kaza neticesinde ebedî âleme göçü bana hayatın anlamını sorgulama gereğini bir kez daha düşündürdü. Aslında her ölümden alacağımız dersler vardır. Her ölüm hayatımızı ve gidişatımızı sorgulamaya sebep teşkil etmelidir. Ölmeden evvel nefis muhasebesi yapmalıyız.

Türkiye, Muhsin Yazıcıoğlu’nun kaza geçirdiği haberini alınca halkın dikkatleri bu noktaya kilitlemişti. Günler süren arama çalışmaları netice vermese de herkeste bir umut vardı; ta ki enkaz bulunana kadar... Bu ülkeyi seven herkes onun ölüm haberini alınca fazlasıyla üzüldü, kahroldu. Hissiyatı ifade edecek sözcük bulmakta zorlandı diller ve gönüller... Çünkü o, Türk halkını kucaklamıştı, vefalı Türk halkının nabzı da onunla birlikte attı. Milletın değerleriyle beslenenleri bu millet asla unutmaz, bundan sonra da unutmayacak. Muhsin Başkan da bu millete sevdalı bir yiğit insandı, kalbi bu millet için çarpıyordu.

Taviz veremeyeceği ilkeleri vardı Yazıcıoğlu’nun... Tutarlı ve ilkeli bir insandı yani... Bizden biriydi Muhsin Reis... İçimizden biriydi. Bizi en iyi o anlardı. Hak ve hakikat yoluna revan olmuştu o... Uzun yıllar hapisinin soğuk beton duvarları arasında ışıktan yoksun yaşasa da ona bu hayatı reva gören devletine küsmemişti hiçbir zaman... Ülkemizin hamisi olan orduya karşı olmadı hiç, aksine bu peygamber ocağını yüceltti hep... Devlet, hata yapsa da onun gözünde büyük bir değer ifade ediyordu. Birileri devlet adına hata yapsa da devlet korunmalıydı. Devlete küsmek yerine, ayrık otlarını

temizlemek gerekirdi. Kurduğu siyasî teşkilatın taraftarlarının oy oranı ikili rakamlara hiç ulaşamadı. O, çok istemesine rağmen hayatı boyunca Büyük Birliği gerçekleştiremedi de ölümüyle Büyük Birliği gerçekleştirdi. Taraflı tarafsız herkes onun ölümüne gözyaşı döktü, üzüntüsünü dile getirdi.

İnsanlar lider olarak mı doğarlar, yoksa gayretleriyle sonradan mı lider olurlar? Bu hep tartışılmıştır. Aslında bana göre insanların genlerinde liderlik özellikleri varsa ve bunu gayretleriyle pekiştirirlerse iyi bir lider olarak halkın önüne çıkarlar. Yani liderliği sadece gayrete ve mizaca bağlamamak gerekir. Merhum Muhsin Yazıcıoğlu'na bu pencereden baktığımızda onun genlerinde olan liderlik özelliklerini gayretleriyle ileri noktalara götürdüğünü görüyoruz. O, bunu halkın nezdinde oya dönüştürememişse de toplumun gözünde büyük itibara ve güvene sahip olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Öğrencilik yıllarından müessif bir kaza neticesinde aramızdan ayrılmasına kadar yaşadığı dönem içerisinde kitleleri peşinden sürüklemesini bilmiştir; ilgi odağı ve çekim merkezi olmayı başarmıştır. Onun adı insanlarda hep güven duygusunu çağırıştır. Sivas'tan yola çıkarak Anadolu'ya ve Türkiye'nin dört bir yanına ses veren Muhsin Yazıcıoğlu, zamanla dürüstlüğü'nün sembolüne dönüşmüştür. Siyasî olarak onun gibi düşünmeyenler bile onun bu yönünü teslim etmişlerdir.

Türkiye'nin güzel insanlarından biriydi Muhsin Yazıcıoğlu... Bir siyasî lider olarak değil, bir gönül insanı olarak bende de derin izler bırakmıştır. 1954 yılında Sivas'ın Sarkışla ilçesi Elmalı Köyü'nde bir çiftçi ailesinin oğlu olarak doğan Muhsin Yazıcıoğlu, ismiyle müsemma insanlardan biriydi. Zira "Muhsin" in kelime anlamı "iyilik eden, cömert, Allah'ı görür gibi ona ibadet eden" demektir. O da Türkiye'nin güleç yüzlü, cömert, dik duruşlu, İslam davasını kuşanan, altın kalpli insanların en dikkate değer olanlarından. İlk ve orta öğrenimini Şarkışla'da yapan Yazıcıoğlu; Üniversite tahsilini, Ankara Üniversitesi Veteriner Fakültesi'nde tamamlamıştı. Fakat mesleğini yapmayı hiç düşünmemişti. Zaten okumak için Sivas'tan Ankara'ya geldiğinde kendini bir anda siyasetin yoğun ortamı içinde bulmuştu.

"Muhsin Yazıcıoğlu henüz 14 yaşındayken dernek çalışmalarına başladı. Şarkışla'da Genç Ülkücüler Hareketi'ne katıldı. Ankara'ya geldikten sonra ise, Ülkü Ocakları Genel Merkezi'nde görev yapmaya başladı. Sırasıyla; Ülkü Ocakları Genel Başkan Yardımcılığı ve Ülkü Ocakları Genel Başkanlığı yaptı. (1977-78). 1978'de faaliyete geçen Ülkücü Gençlik Derneği'nin kurucu Genel Başkanı oldu. 1980 yılına kadar MHP'de Genel Başkan Müşavirliği görevinde bulundu. 12 Eylül 1980'de yapılan askerî darbenin ardından, MHP ve Ülkücü Kuruluşlar Davası sanığı olarak cezaevine konuldu. Beş buçuk yılı hücrede olmak üzere yedi buçuk yıl Mamak Cezaevi'nde kalan Muhsin Yazıcıoğlu, bu davadan herhangi bir ceza almadı. Fakat en verimli yılları cezaevinin soğuk duvarları arasında geçti, ömrü harcandı.

Cezaevinden çıktıktan sonra, mağdur olmuş ülkücülere ve onların ailelerine yardım amacıyla kurulan Sosyal Güvenlik ve Eğitim Vakfı'nın başkanlığını yaptı. 1987'de arkadaşları ile birlikte MÇP'de siyasete girdi. MÇP'de Genel Sekreter Yardımcılığı görevinde bulundu. 1991 genel seçimlerinde üç partinin oluşturduğu ittifak bünyesinde, milletvekili adayı oldu. "O, inançlarınızı Meclis'e taşıyacak" sloganıyla, Sivas'tan milletvekili seçildi. 1992 yılı Temmuz ayında da, "içinde bulunduğu partinin siyasî anlayışıyla

uyuşamadığı için” bir grup arkadaşı ile birlikte MÇP’den ayrıldı. 29 Ocak 1993 tarihinde Büyük Birlik Partisi kuruldu ve bu partinin Genel Başkanlığına Yazıcıoğlu seçildi. 24 Aralık 1995’te yapılan erken genel seçimlerde ANAP-BBP ittifakından 20. Dönem Sivas milletvekili olarak, yeniden meclise girdi. 28 Şubat 1996 tarihinde ANAP’tan istifa ederek, BBP’ye döndü. O, 22 Temmuz Genel Seçimlerinde BBP’nin seçimi protesto etmesiyle partisinden istifa ederek Sivas’tan bağımsız milletvekili aday olmuş, 23. dönem milletvekilliğine seçilmiştir. Sonra BBP’ye katılarak TBMM’de BBP Sivas Milletvekili olarak partisini temsil etmiştir.”(1)

Onun hayat öyküsünün ana başlıkları bunlar... Ayrıntılara girmeye kalksak bir yazı değil, bir kitap yazarız belki... Zira o, dolu dolu bir hayat yaşamıştır. O, inandığı dava uğrunda gözünü budaktan sakınmamıştır. O, 12 Eylül İhtilali döneminde tutuklanmış, bir sürü işkencelere maruz kalmıştır. Zor günlerdi o günler... Dilerseniz o karanlık günleri kendisinden dinleyelim: “Kollarım açık olarak, üzerime omuzumdan bir kalas bağladılar, -T- şeklini aldım. Bir sandalyenin üzerine çıkartıldım. Kalas tavanda bir yere çengellere asıldı, sandalye altımdan çekildi, havada sallanarak boşlukta kaldım. O şekildayken küçük parmağımdan ve tenasül uzvundan elektrik verdiler. İşkenceden ziyade soyundurulmuş olmaktan etkilendiğim anlaşıldığı için, sonraki sorgulara soyundurularak alındım.”(2)

Muhsin Yazıcıoğlu, Yahya Kemal’in ifadesini kullanarak söylersek ‘kökü mazide olan atı’diydi. Yani onun düşünceleri bu topraklardaki hâkim zihniyet olan Türk-İslam ülküsüyüdü. O, Türk-İslam ülküsünü yaşatmayı görev olarak seçmiş ve bu uğurda canını ortaya koyarak mücadele etmiştir. Millî ve manevî kaynaklardan beslenen Yazıcıoğlu mert, dürüst, açık yürekli, cesur, fedakâr ve samimi bir insandı. Necip Türk halkı onu böyle tanımış ve sevmiştir.

Yalansız dolansız bir insandı o... Siyaseti kişisel hesapları için değil, milletin değerlerini yaşamak ve yaşatmak için yapıyordu. Söz konusu olan milletse tavrı belliydi; gözü pekti, sertti ve mertti bu hususta. Taviz vermek yoktu gönül lüğatinde. Fakat o aynı zamanda Yusuf yüzlüyüdü, Eyüp kadar sabırlıydı, Hz. Süleyman kadar adil ve güçlü bir liderdi. İbrahim gibi, ateşlere atılmaya her an hazırды. Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattı onun için...

Muhsin Yazıcıoğlu bu ülkenin sönmeyen ışığıydı. Yunus Emre’nin sevgisi, Mevlana’nın hoşgörüsü onun gönül dünyasının kandilleriydi. O, bazı kesimlerin yalan yanlış bir şekilde dillendirdiği gibi hoşgörüsüz bir insan değildi. Onu öyle göstermeye çalışanların çirkin hesapları vardı besbelli. Müslümanca yaşamak, diri ve iri durmak hoşgörüsüzlükse bu onda fazlasıyla vardı. O, menfur bir saldırı sonucu hayatını kaybeden, düşünce olarak kendisiyle hiçbir ortak paydası olmayan Hırant Dink’e şiir yazacak kadar hoşgörülü bir insandı. Onun bu tavrı bazı muhafazakâr kesimler tarafından eleştirilmişti. Televizyonda cinayet görüntülerini seyrederken duygulanan Yazıcıoğlu, şiirinde şu duygulara yer vermişti:

“Yine bir korku ve telaş arasında kalakaldık

Yine ne derler diye endişelendik maktulün başında

Timsah gözyaşlarından daha masum değil gözyaşlarımız
Caniyi besleyen korku ve telaşlarımız...

Hep korku ve telaşlarınızla süslediğiniz çatışma kültürünü
İnsan hakları söylemleriniz, medya maydanozu liberalleriniz...
Kan sızıyor Fırat'ın delinmiş tabanından toprağına
Bağrındaki bütün Mehmetler ağlıyor
Oğlunun adını Fatih koyan bütün Ermenilerle birlikte..."

Muhsin Başkan, tam bir Anadolu delikanlısıydı. Edep ve ahlak abidesiydi o... Eğilip bükülmeden de siyaset yapılabileceğini herkese gösterdi tavır ve davranışlarıyla. İlkelerinden taviz verseydi dünyevî makamların çoğuna erişebilirdi. Fakat o, makam mevki peşinde değildi. Türklükten gelen alpliğe, Müslümanlıktan gelen erenliği ekleyerek sonsuzluğu kucaklayan bir sentez oluşturmuştu. Hak bildiği yolda geri adım atmadan kararlılıkla dosdoğru yürüdü hep... O; bir parti genel başkanı olarak değil, insan olarak büyüktü halkın gözünde. Zira oy oranı yüzde ikilerde olan bir siyasî teşkilatın genel başkanının bu kadar sevilmesi başka türlü açıklanamaz. Halkımız onun sesinde kendi sesinin aksini buluyordu. Sözü ve özü birdi bu güzel insanın. Sözüne sakınmazdı, dobra dobra konuşurdu. Bildikleri, yaşadıklarının eseri idi. Hayatı, kitaplardan okuyarak değil, ağır bedeller ödeyerek öğrenmişti. Önce ümmet, sonra millet gelirdi onun için. O, Resulullah'ın çizgisinde bir hayat yaşamayı ilke edinen, öyle de yaşayan mümtaz bir insandı. Müslümanlıktan kopmuş bir Türklük onun için bir önem ifade etmiyordu. Türklük bedenimiz, Müslümanlık ruhumuzdu ona göre.

Anadolu'nun sesi Muhsin Yazıcıoğlu sporcu bir siyasetçiydi. O, yoğun siyasî hayatı içerisinde sporu hiçbir zaman ihmal etmemiştir. Hayatı boyunca karateden boksa, bilardodan at biniciliğine kadar pek çok spor dalıyla yakından ilgilenmiştir. Onun, 55 yaşında olmasına rağmen bu kadar genç ve zinde görünmesi daha çok sporculuğundan kaynaklanmaktadır.

Bundan sonra hatıralarıyla yaşayacak olan Muhsin Yazıcıoğlu; milletin dertleriyle dertlenen, onların değerlerini değer edinen, Anadolu'nun sesini sesine katan öncelikle bir gönül adamı, bununla birlikte yiğit bir siyasetçiydi. O; Anadolu'nun bağrından, Sivas'tan çıkmış, içindeki cevheri kısa zamanda bütün güzelliğiyle halkın hizmetinde kullanmıştır.

Türkiye'ye dair gül yüzlü hayalleri ve hedefleri vardı Muhsin Yazıcıoğlu'nun... O, bütün vatandaşlarımızın, ay-yıldızlı bayrağın altında şerefle yaşadığı bir Türkiye, imtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir Türkiye, Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar kaynaşmış güçlü bir Türk dünyası hayal ediyordu. Başörtülü ve başörtüsüz kızlarımızın üniversitede kardeşçe okuduğu günleri hayal ediyordu. Hissiyatını şöyle dillendiriyordu: "Genç yaşta ülke sorumluluklarını üstlenmiş bir kuşağız biz. Kendimize göre dünyayı yerinden oynatacak ideallerimiz vardı. Tercihimiz değildi ama kavgaların girdabında geçti hayatımız. Şimdi diyorum ki, farklı düşünceleri anlamalı ve onlardan da zenginlik üretebilmeliyiz. Kavgaların,

darbelerin sorunları çözmediğini hayat bize öğretti. Muhtralar gördük, ihtilaller yaşadık. Cezaevlerinde işkenceye uğradık. İhtilalden sonra yedi buçuk yıl yatmışım, sonra mahkeme suçsuzluğuma karar verdi.”(Muhsin Yazıcıoğlu’yla Röportaj-Mehmet Gündem-Yeni Şafak Gazetesi)

Ölümüyle Türkiye’yi acıya boğan Muhsin Yazıcıoğlu renkli bir kişiliğe sahipti. O da başbakanımız Recep Tayyip Erdoğan gibi şiir okumaya meraklı bir insandı. Doğrusunu söylemek gerekirse güzel de şiir okuyordu. Yazıcıoğlu şiir okumakla kalmıyor, şiir de yazıyordu. Çünkü o, büyük acılar çekmiş, hayatı dolu dolu yaşamış bir insandı. O, Fethi Gemuhluoğlu’nun ve Seyyid Ahmet Arvasi’nin kitaplarını severek okurdu. Aydın bir insandı Yazıcıoğlu... Onun şairlik yönünü ölümünden sonra öğrendi Türkiye... Mamak Zindanları’nda kaleme aldığı “Üşüyorum” adlı şiiri gerçekten yaşanmış acı olayların fotoğrafı niteliğindedir. Bu şiirde acının ve gözyaşının resmi var. Bu şiiri çok sevdi Türk milleti. Zira Muhsin Yazıcıoğlu’nun acılarla dolu hayatının bir kesitini anlatıyordu “Üşüyorum” şiiri:

“Bir coşku var içimde bugün kıpır kıpır
Uzak, çok uzak bir yerleri özlüyorum
Gözlerim parke parke taş duvarlarda
Açılıyor hayal pencerelerim;
Hafif bir rüzgâr gibi süzülüyorum
Kekik kokulu koyaklardan aşarak,
Güvercinler ülkesinde dolaşıyor
Bir çeşme başı arıyorum.
Yarpuzlar arasında kendimi bırakıp
Mis gibi nane kokuları arasında
Ruhumu dinlemek istiyorum.
Zikre dalmış her şey...
Güne gülümserken papatyalar
Dua gibi yükselir ümitlerim
Güneşle kol kola kırlarda koşarak
Siz peygamber çiçekleri toplarken
Ben çeşme başında uzanmak istiyorum;
Huzur dolu içimde
Ben sonsuzluğu düşünüyorum
Ey sonsuzluğun sahibi!...
Sana ulaşmak istiyorum.
Durun kapanmayın pencerelerim,
Güneşimi kapatmayın
Beton çok soğuk, üşüyorum.”

Muhsin Yazıcıoğlu bir peygamber aşığydı. Bunu onun parti amblemine bakarak da anlayabilirsiniz. Zira

partisinin ambleminde hilalin bağıında bir gül vardır. Fakat onun peygamber sevgisi sembollerden ibaret değildi. O, peygamberin ağır davasını ve ateşten gömleğini sırtında taşıyordu. Nübüvvet kaynağından beslenen bir gençliğin imar ve inşası için var gücüyle çalışıyordu. O, Türklüğü iman nuruyla birleştirip çelikten bir irade kuşanmıştı.

Muhsin Reis, gücünü inançlarından alan, imanlı ve ihlâslı bir neslin özlemine çekiyordu. Bizi kurtaracak, izzetimize ve iffetimize tekrar kavuşturacak ancak bu kutlu nesildi... Bu nesil Resulullah'ı tanımakla ve onun on dört asırdan beri hiç eskimeyen ölümsüz düşüncelerini yarınlarımızın ümidi gençlere benimsetmekle vücuda getirilebilirdi. Yazıcıoğlu; Anadolu Gençlik Dergisi'nin, ölümünden birkaç gün evvel kendisiyle yaptığı son röportajında Resulullah'a duyduğu aşkın büyüklüğünü dile getirmişti. "Peygamber Efendimiz(sav)' in ismini duyduğunuzda hissettikleriniz nelerdir?" sorusuna o, şu duygusal cevabı vermişti:

"Hüzünleniyorum... Görevini yerine getiremeyen bir kölenin hicabı... Onun arkasında bıraktığı mirasa, onun istediği gibi sahip çıkamadık. Onu anlatamadık, çünkü onu anlayamadık. Onun adını duyduğumda bu nedenlerle hüzünleniyorum. Tüm peygamberlerin şahitlik yapacağı yargı gününde O'nun ümmetinden olma şerefini ve liyakatini inşallah taşıyım. Allah onun şefaatinde bizleri mahrum etmesin." (Bu duaya kim amin demez ki!...)

Muhsin Yazıcıoğlu'nun kurduğu siyasî teşkilat bir kitle partisi değil, tabir caizse bir düşünce partisiydi. Halk bu güzel insanı seviyor ama sandığa gidince "Nasıl olsa kazanamayacak, oyumu yakmayayım" diyerek başka sulara yönlendiriyordu gemisini. Muhsin Reis küçük hesaplar peşinde değildi. Gelecek seçimlerden çok, gelecek nesiller ilgilendiriyordu onu. Bir dava adamıydı o... Davası, milletin köklerine geri dönmekten ibaretti. İman kurtarma davasıydı onunki... Milliyetçiydi ama ırkçı değildi. "İlayı Kelimetullah" ülküsüne köprüydü o... Müslüman bir neslin hamurunu yoğuran bir hamurkârdı o... Ruhunu kaybetmiş kalabalıkların damarlarına Türk-İslam şuurunu zerk etmekle meşguldü. Zira ancak feraset sahibi nesiller bu milletin güven kaynağı olabilirdi. Gençlik zamanın akışına bırakılamazdı. Ruhları birlik ve beraberlik paydasında birleştirme gayreti içerisindeydi o... Bunu da büyük oranda başarmıştı. Birliğe giden yolun öncüsü olmuştu.

Muhsin'i sevdi bu millet... Ben de sevdim. Çünkü ona bakınca bu milletin değerlerini görüyordum. Anadolu'yu Türk yurdu yapan Sultan Alparslan'ın azametini, bu topraklara sevgi tohumları eken Yunus'un aşkını, Anadolu'nun Müslümanlaşmasında emekleri çok fazla olan Mevlana'nın hoşgörüsünü ve insancılığını gördüm onda. Hakikatin aynası oldu benim için. Onun Hakk'a varmasıyla gözyaşları sel oldu. Hissiyatı anlatmak için mürekkep bile kâfi gelmedi. Ben de onun vedaıyla, içimdeki dalgalanmaları şu dizelerle dile getirmeye çalıştım:

"Heybetli bir dağdın sen hey gidi koca reis!...

Hicranın gölgesidir yürekteki acı his

Muhsin Yazıcıoğlu gül hasretiyle yandı
Elinde kırmızı gül sonsuzluğa uzandı
Duyuldu acı haber, yandı yürekler yandı
Hüzün bulutlarıyla yaşlar göze dayandı
Dondurdu ilikleri, işledi ruha ayaz
Kırmızı boyun büker, karalar bağlar beyaz
Bu zamansız ölümle dert birdi, bini aştı
Zemheri sođuđunda yüreklere kor düştü
Ömür denen ağacın dalına baykuş kondu
Gecenin ayazında dondu umutlar dondu
Karanlıklar bastırdı, battı ufukta güneş
Hissiyat buz tutarken suları yaktı ateş
İsmiyle müsemmaydı Sivas'ın gülü Muhsin
Zalime demir yumruk, mazlumun dili Muhsin
Ömrünün baharında sonsuzluğa ağla git!...
Yüce Türk milletinin yüređini dađla git!...
Ebediyet yolcusu kabrine güller dolsun
Hakk'ın sevgili kulu mekânın cennet olsun..."

Duyguları anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalır bazı zamanlar... İşte o demlerdeyiz şimdi... Gönüllere ateş düştü, yanıyor... Gözyaşına dönüştü acılar... Bir dağ göçtü dağların eteğinde. Yas ve hicran harmanları kurmakla meşgul yaralı yüreklerimiz... Eylül sarısı hüzünler, gönül ağacının dallarında yuva yapmış. Umut tomurcukları soğuğa yenildi dağların eteğinde. Yürekteki umut teli koptu kopacak... O, meçhule yürümedi, özgürlüğü dağların koynunda aradı ve buldu; ebedî sevgilinin mübarek sancağı altına uçtu, sığındı nurdan kanatlarıyla. O şimdi ötelere tebessüm ediyor sevenlerine. Yaptığı iyiliklerin ve güzelliklerin meyvelerini topluyor. Rabbim rahmet nazarlarını üzerinden eksik etmesin. Rabbim ahiret yurdunda, sevgililer sevgilisi Peygamberimizin mübarek livâ-i hamd sancağı altında ümmetin bahtiyar fertleri olarak onunla buluşmamızı nasip ve müyesser eylesin(Âmin)

- Dipnotlar: 1. Muhsin Yazıcıoğlu Biyografisi- www.muhsinyazicioglu.org
2. Muhsin Yazıcıoğlu'yla Röportaj-Nuriye Akman-Zaman Gazetesi-06 Temmuz 2003
3. Muhsin Yazıcıoğlu'yla Röportaj-Mehmet Gündem-Yeni Şafak Gazetesi 10 Nisan 2007